

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 7 lutego 2013 r.

DOLiS/DEC -110/13

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.), art. 12 pkt 2, art. 18 ust. 1 pkt 6, art. 22 w związku z art. 26 ust. 1 pkt 4, art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.) w związku z art. 20 ust. 1, 2a i 2b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Komendanta Głównego Policji, z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150, o ponowne rozpatrzenie sprawy skargi Pana J. S., zam. w G., na przetwarzanie jego danych osobowych przez Komendanta Głównego Policji w K., rozstrzygniętej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 14 września 2012 r. (znak: DOLiS/DEC – 864/12/55792,55796),

- 1) uchylam zaskarżoną decyzję w całości,**
- 2) nakazuję Komendantowi Głównemu Policji, z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150, usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych J. S., zam. w G., poprzez usunięcie jego danych osobowych z K. w zakresie danych wprowadzonych do tego zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego w dniu [...] maja 2010 r. przez Pana J. S. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. 158 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm.).**

Uzasadnienie

W dniu [...] lutego 2012 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła, przekazana według właściwości przez Komendanta Głównego Policji, z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150, skarga Pana J. S., zam. w G., zwanego dalej także Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych w K., zwanym dalej także K., przez Komendanta

Głównego Policji – Komendę Główną Policji, z siedzibą w Warszawie przy ul. Puławskiej 148/150. W treści przedmiotowej skargi Skarżący podniósł, iż w 2011 r. został „wplątany w bójkę większej liczby osób”, w wyniku czego, cyt.: „zostałem przez funkcjonariuszy Policji sfotografowany, a następnie mój wizerunek wraz z cechami rysopisowymi umieszczono w K.”. Jak podkreślił Pan J. S. postępowanie prowadzone w przedmiotowej sprawie zostało ostatecznie warunkowo umorzone przez sąd. Skarżący wskazał również, iż dwukrotnie zwracał się o usunięcie jego danych z K., ale jego wnioski zostały rozpatrzone negatywnie. W związku z powyższym Skarżący wystosował wobec organu do spraw ochrony danych osobowych wniosek o nakazanie Komendantowi Głównemu Policji usunięcia jego danych osobowych zawartych w K.

Przekazując Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych przedmiotową skargę Pana J. S., Komendant Główny Policji ustosunkował się do zawartych w niej zarzutów, wskazując, iż dane osobowe Skarżącego przetwarzane są w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 ze zm.) oraz wydanego na jej podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach (Dz. U. z 2007 r., Nr 170, poz. 1203), zwanego dalej także rozporządzeniem. Jak podkreślono Pan J. S. popełnił przestępstwo umyślne w niedalekiej przeszłości (2 lata temu), a ponadto naruszył normy chroniące zdrowie i życie człowieka, w oparciu o co, w ocenie Komendanta Głównego Policji, cyt.: „nie można wykluczyć możliwości jego [kolejnego czynu przestępczego] popełnienia przez sprawcę w przyszłości”. Powyższe stanowi zatem negatywną przesłankę do usunięcia jego danych z K. Podkreślono również, iż K. nie jest rejestrem osób skazanych czy też ukaranych, tak jak np. K., ale rejestrem służącym do przetwarzania danych o wszczętych i prowadzonych przez Policję postępowaniach bez względu na sposób ich zakończenia. Odnosząc się zatem do wskazanej przez Skarżącego w treści skargi okoliczności, iż postępowanie, w związku z którym jego dane zostały umieszczone w K., zostało przez sąd warunkowo umorzone, Komendant Główny Policji wskazał, iż cyt.: „(...) żaden z organów właściwych w przedmiocie prawomocnego zakończenia tych postępowań (głównie sądy powszechne i prokuratury) nie ma obowiązku informowania Policji o sposobie zakończenia postępowań. Skutkiem takiego charakteru policyjnego zbioru danych jest m.in. to, że ewentualne warunkowe umorzenie postępowania (po upływie stosownego okresu próby), umorzenie postępowania (z wyłączeniem umorzenia z powodu brak znamion czynu zabronionego) czy zatarcie skazania (uznanie za niebyłe) nie wpływa na fakt przetwarzania danych przez Policję, bowiem zbiór ten nie jest rejestrem skazanych”.

W toku postępowania administracyjnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujące okoliczności faktyczne.

1. Wyrokiem z dnia [...] lipca 2011 r. Sąd Rejonowy w G. w sprawie o sygn. [...] warunkowo umorzył wobec Pana J. S. postępowanie karne o czyn z art. 158 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny – Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm. (kopia przedmiotowego wyroku znajduje się w aktach sprawy).

2. W związku z prowadzeniem przez Policję przedmiotowego postępowania dane Pana J. S. w zakresie danych wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji, zostały umieszczone w K. na podstawie art. 20 ust. 2a ustawy o Policji oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach.
3. Pismem z dnia [...] października 2011 r. Pan J. S. zwrócił się do Komendanta Powiatowego Policji w G. o usunięcie jego danych z K. W odpowiedzi na powyższe Naczelnik Wydziału K. Komendy Powiatowej Policji w G. pismem z dnia [...] października 2011 r. (znak: [...]) odmówił usunięcia danych Skarżącego z tego zbioru.
4. Skarżący ponowił swoją prośbę o usunięcie jego danych z K. pismem z dnia [...] listopada 2011 r. skierowanym do Komendanta Wojewódzkiego Policji w B., który przekazał przedmiotowy wniosek celem merytorycznego rozpatrzenia Komendzie Głównej Policji. Komendant Główny Policji pismem z dnia [...] grudnia 2011 r. wskazał Skarżącemu, iż przychyliła się do stanowiska podjętego w niniejszej sprawie przez Komendanta Powiatowego Policji w G. oraz poinformował go o podstawach prawnych dalszego przetwarzania jego danych w K.
5. W wyjaśnieniach złożonych przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych Komendant Główny Policji powołał się na argumentację przedstawioną w piśmie przekazującym skargę Pana J. S. Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych jako organowi właściwemu do jej rozpoznania.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu 14 września 2012 r. wydał decyzję administracyjną (znak: DOLiS/DEC – 864/12/55792,55796), mocą której nakazał Komendantowi Głównemu Policji usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych J. S., poprzez usunięcie jego danych osobowych z Krajowego Systemu Informacyjnego Policji w zakresie danych wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 ze zm.) wprowadzonych do tego zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego w 2011 r. przez Pana J. S. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. 158 § 1 Kodeksu karnego.

Następnie, w dniu [...] października 2012 r., w terminie, do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęło pismo Komendanta Głównego Policji, stanowiące wniosek o ponowne rozpatrzenie niniejszej sprawy. W treści ww. wniosku w szczególności podniesiono, iż ww. decyzję z dnia 14 września 2012 r. wydano z rażącym naruszeniem art. 20 ust. 2a i ust. 17 ustawy o Policji w zw. z art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej ustawą, poprzez cyt.: „(...) odstąpienie od zastosowania – jako przepisów szczególnych art. 20 ust. 17 w zw. z ust. 2a ustawy o Policji i przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia art. 26 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych, w wyniku czego organ nakazał Komendantowi Głównemu Policji usunięcie uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych Skarżącego poprzez usunięcie jego danych osobowych z K. w zakresie danych z art. 20 ust. 2b ustawy o Policji wprowadzonych do zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego w 2011 r. przez J. S. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. 158 § 1 kk (...)”. W ocenie Komendanta, wydając ww. zaskarżoną decyzję organ

naruszył również art. 20 ust. 2a i 2b ustawy o Policji poprzez cyt.: „(...) błędną wykładnię [niewłaściwe odczytanie treści normy prawnej] lub niewłaściwe zastosowanie [dokonanie wadliwej subsumcji przepisu do ustalonego stanu faktycznego w zakresie w jakim nie stwierdzono, czy Komendant Główny Policji przetwarza informacje określone w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji oraz w zakresie w jakim nie ustalono, które konkretnie dane jako nieprawidłowo przetwarzane podlegają usunięciu, tzn. które z informacji wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji Komendant Główny Policji przetwarza z naruszeniem przepisów o ochronie danych osobowych. Ponadto dokonanie wykładni przepisów art. 20 ust. 2a i 2b oraz ust. 17 ustawy o Policji i art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych wykraczającej poza normy wynikające z tych przepisów i przyjęcie terminu jednego roku, w którym Policja może przetwarzać dane osobowe o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw, pomimo iż ustawa o Policji nie wiąże bezpośrednio tych okoliczności z obowiązkiem usuwania danych nakładając na Policję obowiązek regularnej, okresowej weryfikacji, z częstotliwością nie rzadziej niż raz na 10 lat i dokonywania oceny niezbędności danych do realizacji ustawowych zadań Policji (...)”. Wskazując na powyższe Komendant Główny Policji wniósł o uchylenie ww. decyzji. Uzasadniając powyższy wniosek Komendant Główny Policji powtórzył i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko prezentowane w toku postępowania. W szczególności dodatkowo zarzucił, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ww. decyzją nakazał usunięcie danych Skarżącego wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji, nie odnosząc się jednocześnie do pozostałych danych, dlatego też cyt.: „(...) stosując się do tego orzeczenia, należałoby pozostawić w K. imię i nazwisko Skarżącego oraz fakty i okoliczności związane z przedstawieniem jemu zarzutu popełnienia czynu karalnego [dane podstawowe wynikające z art. 20 ust. 2a ustawy o Policji], zaś usunąć (...) [dane uzupełniające, wynikające z art. 20 ust. 2b ustawy o Policji]. Zatem GODO w rozstrzygnięciu tym mniejszą ochroną obejmuje podstawowe dane osobowe [imię i nazwisko], względem danych pomocniczych, pozwalających de facto uszczegółwić charakterystykę przestępczej działalności tej osoby (...)”. Ponadto Komendant Główny Policji podniósł, iż cyt.: „(...) inną sprzecznością w zaskarżonej decyzji GODO wydaje się być treść uzasadnienia względem samego rozstrzygnięcia (...)”. Wskazując na powyższe w szczególności Komendant Główny Policji zauważył cyt.: „(...) GODO kontestuje zasadność dalszego przetwarzania danych osobowych Skarżącego w całości, w żaden sposób nie odnosząc się do kwestii ograniczonego jedynie do art. 20 ust. 2b ustawy o Policji zakresu (...)”. Ponadto Komendant Główny Policji podniósł cyt.: „(...) jeżeli więc organ rozstrzygający zawarł w decyzji stanowisko, iż przetwarzanie danych w K. odbywa się na podstawie przepisów ustawy o Policji, to również usuwanie tych danych temu reżimowi prawnemu jest poddane. Wbrew jednak logicznej konsekwencji wspomnianego na wstępie tego akapitu stanowiska, GODO w dalszej części wywodów wyłącza z powyższej zasady usuwanie danych osobowych, poddając je reżimowi ustawy o ochronie danych osobowych, co (...) rodzi sprzeczność w tych wywodach (...)”. Komendant Główny Policji zarzucił także cyt.: „(...) organ nawet nie zwrócił uwagi na fakt, że w chwili wydania decyzji nie upłynął jeszcze półroczny okres, o którym mowa w art. 68 § 4 kk, zatem w każdej chwili, przy spełnieniu stosownych warunków, można podjąć warunkowo umorzone postępowanie. Brak ustaleń w tym zakresie świadczy (...) o rażącym naruszeniu zasad określonych w art. 7 kpa (...)”. W ocenie Komendanta Głównego Policji nie zostały wyjaśnione inne istotne okoliczności składające się

na stan faktyczny sprawy, w szczególności nie wskazano w jaki sposób Komendant Główny Policji naruszył przepisy o ochronie danych osobowych w procesie przetwarzania danych Skarżącego, a także nie został uwzględniony interes społeczny Policji w zakresie ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. (...) Zamiast powyższego GODO (...) przyjął, iż termin jednego roku na przetwarzanie danych osobowych oraz fakt zatarcia skazania niweczą prawo Policji do przetwarzania danych osobowych sprawców czynów karalnych zgromadzonych legalnie, pomimo iż obowiązujące przepisy art. 20 ust. 17 i 17b ustawy o Policji nie wiążą tych okoliczności z obowiązkiem usuwania danych przez Policję (...). Komendant Główny Policji dodał w tym miejscu również, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie uzasadnił dlaczego właśnie dane z art. 20 ust. 2b ustawy o Policji wymagają usunięcia i na jakich podstawach oparto decyzję w tym zakresie (...). Komendant Główny Policji podniósł też, iż cyt.: „(...) przywołanie przez GODO [za skarżącym] art. 20 ust. 2c ustawy o Policji jako argumentu w ocenie przetwarzania danych w KSIP i wysnucie z treści tego artykułu tezy potwierdzającej potrzebę usunięcia danych jest dalece chybione, bowiem przepis ten dotyczy momentu uzyskiwania danych osobowych i nie dotyczy sytuacji, gdy dane te legalnie już są przetwarzane (...)”. Komendant Główny Policji zauważył również, iż cyt.: „(...) wydana decyzja nie spełnia również przesłanek określonych w art. 107 § 3 kpa (...)”. W dalszej części wniosku Komendant Główny Policji powołał się na przepisy nieobowiązujące już od dnia 1 stycznia 2013 r. rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 5 września 2007 r. w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach, wskazując, iż w akcie tym wskazane są kryteria weryfikacji (i w konsekwencji usuwania) danych przetwarzanych w K. Na koniec Komendant Główny Policji podniósł, iż cyt.: „(...) argumentem za zasadniczą wadliwością decyzji z dnia 14 września 2012 r. jest postulat GODO o konieczności wykazania konkretnego celu dalszego przetwarzania danych osobowych J. S. Ponad powyższą argumentacją należy przywołać treść normy ustawowej (...) ujętej w art. 20a ust. 1 ustawy i Policji (...)”.

Po ponownym zapoznaniu się z całością materiału zgromadzonego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Na wstępie ponownego wskazania wymaga, iż ochrona danych osobowych zagwarantowana jest co do zasady w art. 51 Konstytucji RP, jednakże zakres konstytucyjnego unormowania nie rozciąga się na wszelkie przejawy przetwarzania danych osobowych. Stosownie bowiem do ust. 1 i ust. 3 powołanego przepisu Konstytucji RP, nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczących jego osoby (ust. 1) i każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych; ograniczenie tego prawa może określić ustawa (ust. 3), jednakże zasady i tryb gromadzenia oraz udostępniania informacji określa ustawa (ust. 5). Aktem wskazanym w art. 51 ust. 5 Konstytucji RP jest ustawa o ochronie danych osobowych, natomiast stosownie do zasad ochrony danych osobowych, wynikających z przepisów ustawy, na administratorze danych osobowych spoczywa szereg obowiązków.

Zgodnie z art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych przez przetwarzanie danych osobowych rozumie się jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie,

utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Przetwarzanie danych osobowych może być uznane za zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych wykaże spełnienie co najmniej jednej z materialnych przesłanek ich przetwarzania, które zostały enumeratywnie wymienione w art. 23 (w przypadku danych zwykłych) i art. 27 ustawy (w przypadku danych sensytywnych). Zgodnie z brzmieniem art. 27 ust. 1 ustawy, zabrania się przetwarzania danych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową, jak również danych o stanie zdrowia, kodzie genetycznym, nałogach lub życiu seksualnym oraz danych dotyczących skazań, orzeczeń o ukaraniu i mandatów karnych, a także innych orzeczeń wydanych w postępowaniu sądowym lub administracyjnym. Stosownie zaś do treści art. 27 ust. 2 przetwarzanie danych, o których mowa w ust. 1 jest jednak dopuszczalne, m.in. jeżeli osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę na piśmie, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1) lub jeżeli przepis szczególny innej ustawy zezwala na przetwarzanie takich danych bez zgody osoby, której dane dotyczą, i stwarza pełne gwarancje ich ochrony. Jednocześnie, zgodnie z wykładnią ww. przepisu ustawy, zgoda osoby, której dane dotyczą jest jednym z możliwych, ale nie jedynym warunkiem legalizującym proces przetwarzania danych osobowych. Jeżeli zaś istnieją inne przepisy prawa, które odmiennie regulują przetwarzanie danych osobowych, to przepisy te stanowią samodzielną przesłankę przetwarzania danych, o której mowa w ww. art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy.

Kolejnym obowiązkiem administratora danych – wynikającym z art. 26 ustawy – jest dołożenie szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą, a w szczególności administrator obowiązany jest zapewnić, aby dane te były przetwarzane zgodnie z prawem (pkt 1), zbierane dla oznaczonych, zgodnych z prawem celów i nie poddawane dalszemu przetwarzaniu niezgodnemu z tymi celami (pkt 2), merytorycznie poprawne i adekwatne w stosunku do celów, w jakich są przetwarzane (pkt 3), a przede wszystkim przechowywane w postaci umożliwiającej identyfikację osób których dane dotyczą, nie dłużej niż jest to niezbędne do osiągnięcia celu przetwarzania (pkt 4).

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że przepisami prawa, które regulują przetwarzanie danych osobowych przez Policję są przepisy ustawy o Policji. Przepisy te regulują kwestię przetwarzania danych osobowych, których usunięcia żąda Skarżący i w związku z art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy stanowią samodzielną przesłankę przetwarzania tych danych.

W dziedzinie przetwarzania różnego rodzaju informacji, w tym danych osobowych, szczególna jest funkcja Policji, bowiem zbiera ona takie informacje, które podlegają szczególnemu reżimowi i ochronie. Znajduje to wyraz w art. 20 ust. 1 i ust. 2a ustawy o Policji, na podstawie którego Policja, z zachowaniem ograniczeń wynikających z art. 19, może uzyskiwać informacje, w tym także niejawnie, gromadzić je, sprawdzać oraz przetwarzać (ust. 1). Policja może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać w celu realizacji zadań ustawowych informacje, w tym dane osobowe, o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, nieletnich dopuszczających się czynów zabronionych przez ustawę jako przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swą tożsamość oraz

o osobach poszukiwanych, także bez ich wiedzy i zgody (ust. 2a). Stosownie do ust. 2b analizowanego przepisu przedmiotowe informacje mogą obejmować: dane osobowe, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, z tym że dane dotyczące kodu genetycznego wyłącznie o niekodujących regionach genomu (pkt 1), odciski linii papilarnych (pkt 2), zdjęcia, szkice i opisy wizerunku (pkt 3), cechy i znaki szczególne, pseudonimy (pkt 4), informacje o miejscu zamieszkania lub pobytu (pkt 5a), wykształceniu, zawodzie, miejscu i stanowisku pracy oraz sytuacji materialnej i stanie majątku (pkt 5b), dokumentach i przedmiotach, którymi się posługują (pkt 5c), sposobie działania sprawcy, jego środowisku i kontaktach (pkt 5d), sposobie zachowania się sprawców wobec osób pokrzywdzonych (pkt 5e). Zgodnie z art. 20 ust. 17 dane osobowe zebrane w celu wykrycia przestępstwa przechowuje się przez okres, w którym są one niezbędne dla realizacji ustawowych zadań wykonywanych przez Policję. Organy Policji dokonują weryfikacji tych danych nie rzadziej niż co 10 lat od dnia uzyskania informacji, usuwając dane zbędne.

W tym miejscu odnosząc się do zarzutu Komendanta Głównego Policji zawartego w ww. wniosku o ponowne rozpatrzenie niniejszej sprawy dotyczącego tego, że Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie stwierdził w jakim w zakresie Komendant Główny Policji przetwarza informacje określone w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji dotyczące Skarżącego oraz nie ustalił, które konkretnie dane jako nieprawidłowo przetwarzane podlegają usunięciu, tzn. które z informacji wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji Komendant Główny Policji przetwarza z naruszeniem przepisów o ochronie danych osobowych, a także jakoby Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ww. decyzją nakazał usunięcie danych Skarżącego wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji, nie odnosząc się jednocześnie do pozostałych danych, dlatego też cyt.: „(...) stosując się do tego orzeczenia, należałoby pozostawić w K. imię i nazwisko Skarżącego oraz fakty i okoliczności związane z przedstawieniem jemu zarzutu popełnienia czynu karalnego [dane podstawowe wynikające z art. 20 ust. 2a ustawy o Policji], zaś usunąć (...) [dane uzupełniające, wynikające z art. 20 ust. 2b ustawy o Policji], wskazać należy, iż częściowo należy przychylić się do tego zarzutu.

Rację należy przyznać Komendantowi Głównemu Policji, iż w niniejszym postępowaniu nie ustalono jakie konkretnie z informacji wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji dotyczące Pana J. S., a wprowadzone do K. w związku z popełnieniem przez niego ww. czynu w dniu [...] maja 2010 r., są w K. przetwarzane. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych co do ww. ustaleń przyjął bowiem za Komendantem Głównym Policji, iż są to dane określone w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji, nie czyniąc dodatkowych ustaleń w tym zakresie. Komendant Główny Policji w niniejszym postępowaniu, za pismem z dnia [...] maja 2012 r. (znak: [...]), oświadczył bowiem, iż cyt.: „(...) dane te, jako niezbędne w procesie wykrywczym oraz zapobiegania i zwalczania przestępczości, Policja przetwarza w zakresie wynikającym z art. 20 ust. 2a i 2b ustawy o Policji (...)”. W ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych dla rozstrzygnięcia sprawy (zawartego w zaskarżonej decyzji) nie było istotne, które konkretnie dane ujęte w dyspozycji przepisu art. 20 ust. 2b ustawy o Policji, dotyczące Skarżącego, są przetwarzane w niniejszej sprawie, a to z tego względu, iż zdaniem organu istotnym był fakt, że aktualnie nadal są przetwarzane dane Skarżącego wprowadzone do zbioru K. w związku z popełnionym ww. czynem przez Skarżącego, co

zostało przez Komendanta Głównego Policji przyznane, natomiast nie powinno to mieć miejsca i winny one zostać usunięte w całości. Zatem nie było istotne, jakie dane spośród wymienionych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji się tam znajdują, gdyż nie powinno ich być w ogóle. Nie mniej jednak faktem jest, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie poczynił ustaleń w tym zakresie i z tego wyłącznie względu nakaz zawarty w ww. zaskarżonej decyzji jest wadliwy, bowiem co do zasady nakaz zawarty w decyzji, by mógł zostać wykonany musi być zrozumiały, czytelny i konkretny. Dlatego też w celu uniknięcia jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych, zaskarżona decyzja została uchylona w całości, a następnie zmieniono sformułowany nakaz o tyle, że organ nakazał usunięcie danych Skarżącego wprowadzonych do zbioru w ramach postępowania karnego prowadzonego w sprawie popełnionego w dniu [...] maja 2010 r. przez Pana J. S. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa określonego w art. 158 § 1 Kodeksu karnego.

Jednocześnie zaznaczyć należy, iż chybione są wywody Komendanta Głównego Policji dotyczące tego, jakoby Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ww. decyzją nakazał usunięcie danych Skarżącego wskazanych w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji, nie odnosząc się jednocześnie do pozostałych danych, bowiem oczywistym jest, iż ww. decyzją Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nakazał usunięcie wszystkich danych związanych z ww. czynem. Natomiast nie jest prawdą, iż w ten sposób Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie odniósł się do cyt.: „(...) danych podstawowych wynikające z art. 20 ust. 2a ustawy o Policji (...)”, bowiem art. 20 ust. 2a ustawy o Policji stanowi jedynie podstawę prawną do pozyskiwania i przetwarzania informacji i danych osobowych, w szczególności osób podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, natomiast w żadnym razie nie stanowi o zakresie tych danych. Zakres ten bowiem wskazuje dopiero art. 20 ust. 2b ustawy o Policji. Dlatego też ww. zarzut uznać należy za chybiony, podobnie, jak wywody dotyczące rzekomych sprzeczności w ww. decyzji dotyczących „pozostawienia danych z art. 20 ust. 2a i usunięcia danych z art. 20 ust. 2b ustawy o Policji”.

Chybione są również zarzuty jakoby organ nie wyjaśnił dostatecznie w jaki sposób Komendant Główny Policji naruszył przepisy ustawy i nie uzasadnił swojego stanowiska co do relacji pomiędzy przepisami ustawy o Policji a przepisami ustawy. W sposób kompleksowy wyjaśniono bowiem w zaskarżonej decyzji na czym polega naruszenie art. 26 ust. 1 pkt 4 ustawy przez Komendanta Głównego Policji i stosowanie przepisów ustawy w niniejszej sprawie.

Wskazać zatem ponownie należy, iż analiza powołanych wyżej przepisów prowadzi do wniosku, iż przy ocenie zasadności odmowy usunięcia danych osobowych Skarżącego ze zbioru K. zastosowanie znajdzie - wobec uchylenia § 11 ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie przetwarzania przez Policję informacji o osobach – art. 20 ust. 17 ustawy o Policji. Niemniej jednak podkreślić należy, iż powyższa regulacja co prawda jest podstawą do przetwarzania danych osobowych, ale nie wprowadza żadnych kryteriów pozwalających na dokonanie oceny ich przydatności.

W obecnym stanie prawnym zastosowanie w kwestii przetwarzania danych osobowych w K. będą zatem miały przepisy ustawy o ochronie danych osobowych. Również to przepisy tej ustawy będą musiały być stosowane przez Policję w sytuacji oceniania każdego przypadku żądania

usunięcia danych z K. Podkreślić w tym miejscu należy, iż na stanowisku, że zakres ogólności przepisów ustawy o Policji jest tak duży, że w żaden sposób nie można uznać, że stanowią one regulację szczególną *lex specialis* w stosunku do ustawy o ochronie danych osobowych, stoi również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który w wyroku z dnia 24 października 2011 r. (sygn. akt II SA/Wa 625/11) wskazał, iż cyt.: „wykładnia art. 20 ust. 17 ustawy o Policji oraz § 11 omawianego rozporządzenia w pełni uzasadnia twierdzenie, że regulacja ta jedynie ogólnie określa «wewnętrzne zasady» usuwania danych ze zbiorów policyjnych i jest w istocie «regulacją porządkową», stworzoną dla samej formacji i jej potrzeb. Omawiana regulacja w ogóle nie odnosi się do konstytucyjnych uprawnień jednostki i nie przewiduje dla niej żadnego trybu postępowania w przedmiocie usuwania danych. W rezultacie regulacja ta nie tylko ogranicza, ale eliminuje prawa obywatelskie, konstytucyjnie chronione w zakresie ochrony danych osobowych. (...) Przy takiej treści i konstrukcji przepisów pragmatycznych w przedmiocie usuwania danych osobowych nie można w żaden sposób zgodzić się z twierdzeniem, że ustawa o Policji i rozporządzenie wykonawcze stanowią *lex specialis* w stosunku do ustawy o ochronie danych osobowych. Nie można również zgodzić się z oceną, że pragmatyka policyjna kompleksowo reguluje materię przetwarzania (w tym usuwania) danych w zbiorach policyjnych”.

W ocenie Generalnego Inspektora, kluczowym wyznacznikiem dla oceny konieczności przetwarzania danych osobowych w K. jest cel gromadzenia określonych informacji, co determinuje konieczność dokonywania każdorazowej, zindywidualizowanej oceny wniosków o usunięcie danych z tego zbioru.

Ustosunkowując się zatem do twierdzenia Komendanta Głównego Policji, iż przetwarzanie przez Policję danych osobowych osób, wobec których toczyły się postępowania karne stanowi dla tej formacji ważne narzędzie w zapobieganiu i zwalczaniu przestępstw, podkreślić należy, iż w toku niniejszego postępowania Komendant Główny Policji nie wykazał w jaki sposób przetwarzanie danych osobowych Pana J. S. pomogło w realizacji tego celu. Podkreślić należy, iż samo wskazanie, iż Skarżący popełnił umyślnie czyn karalny w niedalekiej przeszłości i w związku z tym ogólnikowe stwierdzenie dotyczące podstawy przetwarzania tych danych, były dla organu nieprzekonywujące. Jak wskazano bowiem powyżej, administrator danych - stosownie do art. 26 ust. 1 pkt 4 ustawy, jest obowiązany zapewnić, by dane były przechowywane w postaci umożliwiającej identyfikację osób, których dane dotyczą, nie dłużej niż jest to niezbędne do osiągnięcia celu przetwarzania. Tymczasem wskazać należy, iż stan faktyczny ustalony w toku niniejszego postępowania pozwala na wyprowadzenie wniosku, że pomimo, iż dane osobowe Skarżącego zostały pozyskane i wprowadzone do zbioru K. w związku z prowadzonym wobec niego w 2011 r. postępowaniem karnym, to od tamtego czasu nie doszło do postawienia mu innego zarzutu o charakterze prawnokarnym. W szczególności obecnie nie toczy się przeciwko niemu żadne postępowanie karne, co w świetle art. 20 ust. 2c ustawy o Policji stanowiącego, iż informacji, o których mowa w ust. 2a, nie pobiera się, w przypadku gdy nie mają one przydatności wykrywczej, dowodowej lub identyfikacyjnej w prowadzonym postępowaniu, czyni dalsze przetwarzanie danych osobowych Pana J. S. zbędnym.

Odnosząc się zatem do celu przetwarzania danych osobowych w K. jakim jest realizacja ustawowych zadań Policji określonych w art. 1 ust. 2 ustawy o Policji, w tym m.in. ochrona życia

i zdrowia ludzi oraz mienia przed bezprawnymi zamachami naruszającymi te dobra (pkt 1), ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego (pkt 2), inicjowanie i organizowanie działań mających na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw i wykroczeń oraz zjawiskom kryminogennym i współdziałanie w tym zakresie z organami państwowymi, samorządowymi i organizacjami społecznymi (pkt 3) oraz wykrywanie przestępstw i wykroczeń oraz ściganie ich sprawców (pkt 4), podkreślić należy, iż w toku prowadzonego postępowania Komendant Główny Policji nie wykazał również w jaki sposób przetwarzanie danych Pana J. S. przyczyniło się do realizacji któregokolwiek z tych zadań, ograniczając się jedynie do lakonicznego stwierdzenia, iż cyt.: „nie bez znaczenia pozostaje również – poza niewielką odległością czasową od popełnienia czynu – rodzaj naruszonego przez wnioskodawcę dobra chronionego prawem – art. 158 § 1 k.k. jest czynem zwróconym – rodzajowo – przeciwko życiu lub zdrowiu człowieka, a te wartości winny możliwie najdalej być chronione przez funkcjonariuszy organów ochrony prawnej. Z tego też względu ze wszech miar zasadnym jest dalsze przetwarzanie przez Policję danych osobowych wnioskodawcy, aby w pierwszym rzędzie uniemożliwić ponowne popełnienie takiego czynu, po wtóre zaś – właściwie dokonywać dalszych prognoz kryminologicznych jak też czynności analitycznych”.

Ustosunkowując się zaś do argumentacji Komendanta Głównego Policji odnoszącej się do dokonywanej przez Policję oceny kryminalistycznej przydatności danych przetwarzanych w K., wskazać należy, iż zdaniem organu do spraw ochrony danych osobowych, jedynym podmiotem uprawnionym do dokonywania oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przestępczego jest sąd. To sąd stosując sprawiedliwościowe dyrektywy wymiaru kary dokonuje oceny czynu z punktu widzenia naganności zachowania się sprawcy oraz jego stosunku psychicznego do popełnionego czynu. Nadto wartościując powyższe, sąd analizuje nie tylko stopień społecznej szkodliwości czynu, ale również dyrektywę prewencji indywidualnej biorąc pod uwagę dotychczasowy tryb życia sprawcy, sposób popełnienia czynu i zachowanie się po czynie. W ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie bez znaczenia zatem dla dokonania oceny kryminologicznej Pana J. S. pozostaje okoliczność, iż sąd orzekając w sprawie dokonanego przez niego czynu zabronionego skorzystał z instytucji określonej w art. 66 § 1 Kodeksu karnego, tj. warunkowo umorzył postępowanie karne. Podkreślić zatem należy, iż sąd wydając rozstrzygnięcie w takim kształcie dokonał *de facto* oceny kryminologicznej Skarżącego stwierdzając, iż jego wina i społeczna szkodliwość popełnionego czynu nie są znaczne, a jego postawa jako sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W kontekście powyższego stanowisko Komendanta Głównego Policji, iż przetwarzanie danych Skarżącego w K. jest niezbędne w celu prowadzenia „dalszych prognoz kryminologicznych” wydaje się kwestionować niejako stanowisko sądu, który jako organ do tego właściwy, takiej oceny uprzednio dokonał warunkowo umarzając wobec Skarżącego postępowanie karne.

Podkreślić również należy, iż w kwestii przetwarzania danych osobowych przez Policję wypowiedział się Europejski Trybunał Sprawiedliwości, który w wyroku z dnia 4 grudnia 2008 r. (sygn. 30562/04 i 30566/04) stwierdził, iż bezterminowe przechowywanie przez władze danych szczególnie

wrażliwych jest niedopuszczalne w demokratycznym społeczeństwie i prowadzi do naruszenia art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka stanowiącego o prawie do ochrony życia prywatnego. Trybunał wskazał również, że prawo krajowe powinno zawierać odpowiednie mechanizmy ochronne, w celu zapobieżenia takiego wykorzystania informacji osobistych, które naruszałoby art. 8 Konwencji. Trybunał podniósł, iż potrzeba takiej ochrony wzrasta, gdy ma się do czynienia z procesem automatycznego przetwarzania danych, a wykorzystywanie ich do celów policyjnych nie może być usprawiedliwieniem mniejszej ochrony.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzić należy, że w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, nie istnieje obecnie potrzeba przetwarzania w K. danych osobowych Pana J. S. Zatem uznać należy, iż przetwarzanie przez Komendanta Głównego Policji danych osobowych Skarżącego w zakresie danych wprowadzonych w związku z popełnionym przez niego w dniu [...] maja 2010 r. czynem wypełniającym znamiona przestępstwa określonego w art. 158 § 1 Kodeksu karnego, odbywa z naruszeniem art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i niezbędne jest nakazanie przywrócenia stanu zgodnego z prawem z tym zakresie.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).